

Sygn. akt IV U 695/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sąd. Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015r. w S.

odwołania A. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 22 marca 2013 r. Nr (...) znak: (...)

z udziałem zainteresowanego (...) Sp. z o.o. w W.

w sprawie A. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczona A. Ś. jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w W. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 01.10.2012 r.;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz A. Ś. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 695/13

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 22 marca 2013 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na podstawie art. 83 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 13 pkt.1 i art. 68 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 58 § 1, art. 83 § 1 kc w zw. z art. 22 kp stwierdził, że A. Ś. jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 1 października 2012 r.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał, iż umowa o pracę łącząca strony, została zawarta w dniu 1 października 2012 r. w celu obejścia przepisów prawa ubezpieczeń społecznych. A. Ś. na podstawie wyżej wymienionej umowy została zatrudniona na stanowisku menadżera sprzedaży, w pełnym wymiarze czasu pracy z

wynagrodzeniem zasadniczym 11 000 zł brutto. Zdaniem organu rentowego, płatnik nie przedstawił wymiernych dowodów potwierdzających faktyczne zatrudnienie A. Ś., a jedyne dowody, które zostały przez niego wskazane są kopie dokumentacji kadrowej, podatkowej i ubezpieczeniowej. Powyższe dokumenty stanowią jedynie, w ocenie organu rentowego, środek uwiarygodnienia działania stron, które przez zawartą umowę o pracę dążyły do obejścia przepisów prawa, ponieważ w dniu 9 stycznia 2013 r. do ZUS wpłynął wniosek o wypłatę A. Ś. zasiłku chorobowego od dnia 9 grudnia 2012 r. Organ rentowy wskazał, iż stanowisko, na którym zatrudniona była A. Ś., powstało z dniem rozpoczęcia przez nią pracy, zaś pracodawca nie przyjął do pracy nowej osoby w chwili, gdy wyżej wymieniona była przebywała na zasiłku chorobowym. Ponadto, organ rentowy wskazał, iż wynagrodzenie otrzymywane przez A. Ś. pozostawało w rażącej dysproporcji wobec wynagrodzeń innych pracowników.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła A. Ś., która domagała się uchylecia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, ewentualnie zmiany decyzji w całości poprzez ustalenie, iż podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 1 października 2012 r. oraz o zasądzenia na rzecz wnioskodawczyni od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji ubezpieczona zarzuciła naruszenie art. 13 ust. 1 ustawy systemowej, art. 83 § 1 kc w zw. z art. 300 kp poprzez uznanie, iż umowa o pracę łącząca ją i płatnika składek została zawarta w celu obejścia prawa, art. 7 kpa w zw. z art. 123 ustawy systemowej poprzez naruszenie zasady prawdy obiektywnej dokonanie sprzecznych ustaleń z zebrany w sprawie materiale dowodowym poprzez ustalenie, iż A. Ś. nie podlega od dnia 1 października 2012 r. ubezpieczeniom społecznym z uwagi na rzekomy brak świadczenia przez nią pracy oraz przez zaniechanie przeprowadzenia przez organ rentowy dowodu z przesłuchania świadków: A. Ś., K. H., M. Ł. oraz B. S. na okoliczność rzeczywistego świadczenia przez skarżącą pracy.

W uzasadnieniu odwołania, pełnomocnik skarżącej wskazała, iż organ rentowy nie udowodnił, że umowa o pracę łącząca A. Ś. z płatnikiem składek została zawarta jedynie dla pozorów i w celu obejścia prawa. Pełnomocnik A. Ś. przyznała, iż wskazana wyżej umowa o pracę miała rzeczywisty charakter, zaś do zakresu obowiązków pracowniczych ubezpieczonej należało m. in. tworzenie koncepcji realizacji projektu rozwoju sprzedaży w segmencie biznesowym. Jak podniosła pełnomocnik ubezpieczonej, czynności świadczone przez A. Ś. miały wymiar rzeczywisty, i odpowiadały charakterowi stosunku pracy. Ponadto, w uzasadnieniu odwołania wskazano, iż stanowisko pracy, na którym zatrudniono ubezpieczoną, zostało stworzone, ponieważ związane było z wdrożeniem nowego projektu sprzedaży w sektorze biznesowym, a decyzja o rozszerzeniu katalogu usług oferowanych przez płatnika została podjęta tuż przed końcem trzeciego kwartału 2012 r. Odnośnie do zarzutu organu rentowego, iż po przejściu A. Ś. na zwolnienie lekarskie nie zatrudniono nowego pracownika, pełnomocnik ubezpieczonej wskazał, iż obowiązki skarżącej zostały przejęte przez M. Ł. i K. H., którzy poprzednio najściślej współpracowali z A. Ś.. Ponadto, w uzasadnieniu odwołania podniesiono, iż wysokość zarobków ubezpieczonej związana była z posiadanymi przez nią wysokimi kwalifikacjami zawodowymi, zadaniami pracowniczymi przez nią wykonywanymi oraz odległością pomiędzy miejscem zamieszkania A. Ś. a miejscem wykonywania przez nią pracy. Odnośnie zarzutu pozorności umowy o pracę, pełnomocnik ubezpieczonej wskazała, iż prawo nie zakazuje zatrudniania kobiet w ciąży, a wręcz przeciwnie, gdyż pytanie kobiety przy zawieraniu umowy o pracę o ciążę, czy też odmowa zatrudnienia kobiety tylko z tej przyczyny, iż jest w ciąży, byłaby uznana za dyskryminację, zaś z istnienia faktu, iż prawa i obowiązki wynikające z umowy o pracę były rzeczywiście wykonywane, nie można przypisać ubezpieczonej i płatnikowi działania w celu obejścia prawa (odwołanie k. 2-18).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na okoliczności podnoszone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 21-23).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 1 października 2012 r. A. Ś. zawarła umowę o pracę z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Umowa o pracę została zawarta na czas określony do dnia 31 stycznia 2013 r. Ubezpieczona została zatrudniona na stanowisku menadżer sprzedaży. Miejsce wykonywania pracy znajdowało się w W.. A. Ś. została zatrudniona na pełen etat. Zgodnie z umową miała otrzymywać wynagrodzenie w kwocie 11 000 zł brutto. Do obowiązków A. Ś. należało m. in. tworzenie

koncepcji realizacji projektu rozwoju sprzedaży w segmencie biznesowym oraz koordynacja prac w terenie w ramach realizowanego projektu (w tym coaching agentów pozyskiwanie klientów biznesowych) – umowa o pracę wraz z załącznikiem nr 1 (k. 64-65 a. r.)

W dniu zawarcia umowy o pracę A. Ś. była w ciąży (bezsporne). Zawarty pomiędzy ubezpieczoną a płatnikiem stosunek pracy został przedłużony do dnia porodu (pismo z 25 stycznia 2013 r.-załącznik do odwołania k.20).

A. Ś. przychodziła codziennie do pracy. Biuro płatnika otwarte było w godzinach 9-17. W okresie zatrudnienia ubezpieczonej, jedynie A. Ś. i J. Ś. pracowały w biurze. Pracodawca nie prowadził listy obecności. Kilka dni w tygodniu do biura przyjeżdżał M. Ł.. A. Ś. pracowała również poza biurem, w czasie gdy spotykała się z przedstawicielami i menadżerami. Do zakresu obowiązków ubezpieczonej należało kontaktowanie się z osobami współpracującymi z pracodawcą, przeprowadzanie procesu rekrutacji, rozdawanie ogłoszeń, umawianie spotkań kandydatów do współpracy oraz ich wybór, tworzenie materiałów wspomagających sprzedaż, prowadzeniem badań rynkowych, przygotowywaniem prezentacji przeznaczonych dla klientów. W ramach wykonywanej pracy, A. Ś. współpracowała K. H., B. S. i M. Ł.. Wymienione osoby spotykały się w biurze płatnika. Ubezpieczona projektowała i przygotowywała do sprzedaży produkt assistance i conciege, z których pracodawca osiągnął zysk. Ubezpieczona kontaktowała się drogą mailową z aplikującymi o pracę u płatnika, uczestniczyła w szkoleniach z zakresu produktów inwestycyjnych, z których przekazywała telefonicznie informacje M. Ł. lub sporządzała raporty.

Na wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej miały wpływ jej dobre wyniki pracy tj. duża sprzedaż, u wcześniejszych pracodawców, m.in. w (...) S.A. Zarobki ubezpieczonej kształtowały się na poziomie dochodów tj. od 10 000 do 20 000 zł, które uzyskiwały inne osoby współpracujące na podstawie umów agencyjnych z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. O doborze pracowników do płatnika decydował prezes M. Ł., który znał A. Ś. od 2006 r., oboje pracowali bowiem w (...) S. A., zaś ubezpieczona dała się poznać jako dobry pracownik z racji osiągniętych przez nią wyników sprzedaży. W 2008 r. M. Ł. zaczął pracować w (...) OFE i zaproponował najlepszym menadżerom, którzy zachęcili do zmiany pracodawcy najlepszych sprzedawców, w tym A. Ś., do przejście z (...) S. A. do jego nowego pracodawcy. W 2011 r. M. Ł. przeszedł do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i ponownie, zaproponował zmianę pracodawcy najlepszym pracownikom. Również w 2011 r. A. Ś. dostała propozycję zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., u którego przeszła szkolenie, jednakże ostatecznie do współpracy między płatnikiem a ubezpieczoną doszło dopiero w październiku 2012 r. Przed podpisaniem umowy o pracę, A. Ś. prowadziła z przyszłym pracodawcą negocjacje, które dotyczyły m. in. wysokości wynagrodzenia. Okres, na jaki została zawarta umowa o pracę wynikał z charakteru pracy, która miała zostać wykonana, tj. z czasu, który był potrzebny do przygotowania produktu, badania rynku i potrzeb klienta biznesowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Poprzednio, od czerwca 2010 r. do 1 czerwca 2012 r. A. Ś. zatrudniona była na podstawie umowy agencyjnej w (...) S. A., w którym przeciętnie uzyskiwała dochód z prowizji powyżej 10 000 zł miesięcznie.

Jedynie A. Ś. oraz księgowa zatrudnione były na umowę o pracę, pozostałe osoby współpracowały z płatnikiem na podstawie umów agencyjnych lub umów zlecenia.

A. Ś. bardzo zależało na tym, by zostać zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, chciała bowiem mieć zdolność kredytową. W czasie, gdy była zatrudniona u płatnika mieszkała u teściów, w N., tj. ok 65 km od W.. Miała w planach budowę własnego domu, a jej mąż samodzielnie nie miał zdolności kredytowej (zeznania: K. H. k. 45v-46, J. Ś. k. 47, B. S. k. 47v-49, M. Ł. k.119v-122v, zeznania A. Ś. k. 43v-45v, k.122v-123v, protokoły z zeznań grupy roboczej Firma (...), maile z aplikującymi do płatnika- załącznik do odwołania k. 20)

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości w celu ustalenia, czy sytuacja finansowa płatnika pozwalała mu pod względem ekonomicznym na zatrudnienie pracownika z wynagrodzeniem 11 000 zł brutto. Biegły stwierdził, iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., zakładając, że należności wskazane w zgromadzonym materiale dowodowym są realne i wpłynęły na konto spółki, była w stanie zapłacić wynagrodzenie w kwocie 11 000 zł brutto miesięcznie przez okres czterech miesięcy. Biegły nie mógł jednak wypowiedzieć się kategorycznie na zadane pytanie, z uwagi na brak dowodów potwierdzających realność wszystkich sum wskazanych w bilansie rachunków i strat płatnika.

Po skompletowaniu materiału dowodowego, biegły, w opinii uzupełniającej stwierdził, iż płatnik był w stanie zapłacić wynagrodzenie dla jednego pracownika w kwocie 11 000 zł brutto miesięcznie przez okres czterech miesięcy, tj. w czasie od 1 października 2012 r. do 31 stycznia 2013 r. Z zestawień bilansów wynika bowiem, iż płatnik w porównaniu do roku 2011 w latach 2012-2013 zwiększał obroty ze sprzedaży usług pośrednictwa w ubezpieczeniach oraz generował zyski. (opinia k. 70-74, opinia uzupełniająca 106-109).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Sporną okolicznością w niniejszej sprawie było, czy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. łączył stosunek pracy od dnia 1 października 2012 r.

Stosownie do treści art. 22 § 1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

W celu określenia, czy umowa o pracę zawarta pomiędzy A. Ś. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarta została dla pozorów, należy odwołać się do poglądów wyrażonych w orzecznictwie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 12 lipca 2012 r. II UK 14/12, w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że umowa o pracę jest zawarta dla pozorów i nie może w związku z tym stanowić tytułu do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli gdy strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Nie można zatem przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, jeżeli pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca tę pracę przyjmował. Należy pamiętać również o poglądzie wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu do wyroku z dnia 14 października 2014 r. III AUa 25/14, zgodnie z którym, dla ustalenia, że doszło do powstania pomiędzy stronami stosunku pracy, nie jest wystarczające spełnienie warunków formalnych zatrudnienia, takich jak podpisanie umowy o pracę, zgłoszenie do ubezpieczenia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki wynikające z umowy o pracę i to czyniły. Zgodnie z dyspozycją art. 22 k.p. stosunek pracy charakteryzuje się pewnymi szczególnymi cechami: konieczność osobistego wykonywania pracy, podporządkowanie pracodawcy, wykonywanie pracy na jego rzecz i ryzyko oraz odpłatność pracy. Istotą stosunku pracy jest zatem, aby m.in. praca odbywała się pod kierownictwem pracodawcy i by pracownik stosował się do jego poleceń związanych zwłaszcza z organizacją i przebiegiem pracy. Świadcząc umowę o pracę pracownik jest podporządkowany pracodawcy, co do czasu, miejsca i sposobu jej wykonywania. (...) Po stronie pracownika musi zatem istnieć chęć świadczenia pracy oraz możliwość jej świadczenia, a po stronie pracodawcy potrzeba zatrudnienia i korzystania z tej pracy za wynagrodzeniem.

Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie II UK 161/05 wskazał, iż przy zakwestionowaniu przez ZUS umowy o pracę rzeczą sądu jest ustalenie, czy faktyczne oświadczenia woli stron miało na celu nawiązanie stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p, czy też zamiarem pracodawcy było oddanie przysługi ubezpieczonemu w postaci zgłoszenia jej do ubezpieczenia w sytuacji, gdy nie potrzebował pracownika i miał świadomość tego, że umowa nie będzie go obowiązywać, jego ewentualne zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne będą krótkotrwałe, a ubezpieczona była zainteresowana objęciem jej ubezpieczeniem społecznym ze względu na spodziewaną niezdolność do pracy i związane z tym prawo do świadczeń. Gdyby z faktycznych oświadczeń woli stron wynikał taki zamiar, wykonywanie przez ubezpieczonego różnych czynności w firmie nie byłoby traktowane jako wykonywanie umowy o pracę. Natomiast w sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama ich świadomość co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (art. 58 § 1 k.c.).

Stosownie do treści art. 58 § 1 kc nieważności czynności prawnej zachodzi, gdy celem czynności prawnej jest obejście ustawy. Przyjmuje się, że działanie mające na celu obejście ustawy polega na wywołaniu pewnego skutku prawnego,

który jest zakazany przez przepisy bezwzględnie obowiązujące, za pomocą takiego ukształtowania czynności prawnej, że zewnętrznie ma ona cechy niesprzeciwiające się obowiązującemu prawu. Zgodnie z powyższym, aby przyjąć, że umowa o pracę zmierza do obejścia prawa, wymagane jest poczynienie konkretnych ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności jej zawarcia, celu jaki strony zamierzały osiągnąć, charakteru wykonywanej pracy i zachowania koniecznego elementu stosunku pracy, jakim jest wykonywanie pracy podporządkowanej. Dodatkowo, jeżeli w konkretnym przypadku została zawarta umowa o pracę nienaruszająca art. 22 kp, nie można stawiać zarzutu zawarcia takiej umowy w celu obejścia prawa, nawet gdy jej cel dyktowany był wyłącznie chęcią uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Znajduje to swoje uzasadnienie w przepisach ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 cytowanej ustawy obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne i rentowe obejmuje pracowników, czyli - stosownie do art. 2 kodeksu pracy - osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę, a nie takie, które tylko umowę o pracę zawarły (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 stycznia 2013r., III AUa 1039/12).

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż A. Ś. rzeczywiście świadczyła pracę na rzecz płatnika składek. Wywiązywała się bowiem z ciężących na niej obowiązków pracowniczych. Niewątpliwym jest i udowodnionym, że ubezpieczona codziennie przyjeżdżała do siedziby firmy i świadczyła na jej rzecz pracę, zgodnie z zakresem powierzonych jej obowiązków. Powyższe wynika z załączonych do odwołania wydruków informacji mailowych z kandydatami do podjęcia pracy we wskazanej spółce oraz z zeznań przesłuchanych w charakterze strony A. Ś. oraz M. Ł. oraz z zeznań świadków K. H. (k. 45v-46), J. Ś. (k. 47), B. S. (k. 47v-49). Sąd uznał złożone zeznania za wiarygodne, obrazują one charakter świadczonej pracy przez ubezpieczoną i specyfikę tej pracy. Ubezpieczona zajmowała się projektowaniem i przygotowywaniem do sprzedaży produktu assistance i conciege. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w materiale dowodowym zgromadzony w sprawie, m. in. w materiałach ze szkoleń, prezentacji produktu assistance i conciege. W ocenie Sądu, nie można również poddać pod wątpliwość okoliczności, iż ubezpieczona spotykała się w ramach prowadzonej współpracy w biurze płatnika z K. H., B. S. i M. Ł.. Praca ubezpieczonej była również nadzorowana przez pracodawcę, bowiem M. Ł. był w stałym kontakcie z ubezpieczoną i omawiał z nią wszystkie sprawy.

A. Ś., jak wynika z materiału zgromadzonego w sprawie, jest osobą o wysokich kwalifikacjach, doświadczeniu i znacznych osiągnięciach w zakresie pracy w charakterze menadżera sprzedaży. Dlatego też, w ocenie Sądu, nie dziwi fakt iż wynegocjowana przez nią wysokość zarobków wynosiła 11 000 brutto, zważywszy, iż na podstawie umowy agencyjnej mogłaby uzyskiwać z prowizji dochody na zbliżonym poziomie. Wskazać należy, iż ZUS nie udowodnił, że dochody pozostałych osób współpracujących z płatnikiem pozostają w rażącej dysproporcji w stosunku do wynagrodzenia A. Ś..

Biegły w opinii, a zwłaszcza w opinii uzupełniającej sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania po skompletowaniu dokumentacji ustalił, iż sytuacja finansowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. pozwalała na zatrudnienie pracownika z wynagrodzeniem 11 000 zł brutto w czasie od 1 października 2012 r. do 31 stycznia 2013 r. Powyższe stanowi potwierdzenie, iż zawarta przez ubezpieczoną z płatnikiem umowa nie była zawarta dla pozorów. Sąd uznał za wiarygodny dowód z opinii biegłego, ponieważ sporządziła go osoba o odpowiednich kwalifikacjach, posiadająca wiadomości specjalne z zakresu rachunkowości, a wnioski wynikające z opinii są logiczne. Z opinii wynika bowiem, iż w porównaniu z rokiem 2011, w 2012 r. oraz w 2013 r. sytuacja finansowa płatnika poprawiła się. A zatem twierdzenia organu rentowego, jakoby sytuacja finansowa płatnika nie pozwalała na zatrudnienie pracownika z wynagrodzeniem w kwocie 11 000 zł brutto, należy uznać za bezpodstawne.

Wiarygodnym jest również, w ocenie Sądu, iż w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. istniała potrzeba zatrudnienia A. Ś. na stanowisku menadżera sprzedaży, co wynika z treści zeznań złożonych przez M. Ł.. Powyższe miało związek z planami przygotowania projektu assistance i conciege. Nie są trafne twierdzenia organu rentowego, iż nie istniała potrzeba zatrudnienia ubezpieczonej na wskazanym stanowisku z uwagi na to, że ani przed A. Ś. nikt nie był na takim stanowisku zatrudniony, ani z chwilą przejścia ubezpieczonej na zwolnienie lekarskie żadna inna osoba nie została zatrudniona. Jak wskazano powyżej, potrzeba zatrudnienia na stanowisku menadżera sprzedaży pojawiła się z związku z planowanym przez płatnika w 2012 r. projektem. Logicznym wydaje się być twierdzenie, iż nie zatrudniono

żadnego nowego pracownika za A. Ś. z uwagi na stan zaawansowania i realizacji projektu, nad którym pracowała oraz, iż jej obowiązki przejęli współpracujący z nią i wdrożeni w założenia projektu M. Ł. oraz K. H..

Sąd uznał za prawdziwe, iż obowiązki wykonywane przez A. Ś. były nadzorowane przez zajmującego funkcję prezesa w spółce będącej płatnikiem M. Ł., a co z tym związane w niniejszej sprawie występował nadzór pracodawcy nad pracą ubezpieczonej. A. Ś. informowała bowiem telefonicznie M. Ł. o szkoleniach których uczestniczyła jak również o efektach swojej pracy. Ponadto M. Ł. pojawiał się kilka razy w tygodniu w biurze (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., czyli w miejscu, w którym ubezpieczona wykonywała pracę.

Reasumując, podkreślić należy, iż ustalony w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, iż zakres i sposób obowiązków wykonywanych przez A. Ś. wypełnia cechy stosunku pracy, w rozumieniu art. 22 kp.

W niniejszej sprawie umowa o pracę z dnia 1 października 2012 r. zawarta między stronami nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego, ani nie zmierza również do obejścia przepisów prawa. Ustalone w umowie wynagrodzenie za pracę w kwocie 11 000 zł brutto jest adekwatne do wykonywanej przez ubezpieczoną pracy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Obowiązek ubezpieczenia społecznego powstaje w dniu nawiązania stosunku pracy a ustaje w dniu rozwiązania stosunku pracy.

Zgodnie z powyższym należy stwierdzić, że ubezpieczona A. Ś. od dnia 1 października 2012 r. pozostawała w stosunku pracy i podlegała w tym czasie obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).